

день случая покрай наукъ-тъ си съ много мысленіе да извършять голѣмы и полезны за чловѣчество-то работы. Умъ и разумъ не сѣ само за нѣкое съсловіе хора; нѣ за да ся раствори умъ-тъ та да стане вранденъ и заможенъ да ни помага въ всякъ работъ, трѣбува да ся наточи и изостри съ наукъ.

Безуменъ и суровъ чловѣкъ мысли, че трѣбува да работи все както работили стари-ти. Стари-ти наистинъ знаяли нѣчто, кое-то ные отъ нихъ смы научили; нѣ не сѣ знаяли всичко, а особено онова, что-то испослѣ слѣдъ тѣхъ е измыслено. Днесъ едва ще има нѣкой да ся двои въ това, че по-умный и по-ученый орачь, или работникъ, или занаятчія въ работъ-тъ си повече прокопсува отъ глупавъ и безкниженъ простакъ; нѣ може нѣкой попыта: какъ да ся едобые съ такъво умѣние, съ такъвъ разборъ? — На това отговоръ е: да ся учи и да глѣда что правять по-умни-ти въ тѣхъ сѣщъ работъ. Мнозина наши орачие и занаятчіе да ся потрудахъ да иджъ по чюжды земи, дѣто има повече наукъ и познанія отъ колко-то у насъ, въздивили ся быхъ като видять, какъ хора-та тамъ съ толкова а нѣкога и съ по-малкъ трудъ отъ насъ изработвать всичко повече и по-добрѣ отъ насъ, и какъ тамъ искарвать облагъ и отъ такыва нѣчта, кой-то по насъ ся завръгать и не тачять за ничто.

Нѣ може нѣкой си помысли: всякому ся не може на и не и не е лесно да пѣтува. То си е наистинъ така. Всяка работа, кога ся разгѣдва отблизу, ако и да ся проумѣва по-добрѣ отъ колко-то кога љ разказва нѣкой и описва, нѣ пакъ уменъ чловѣкъ много нѣчто отъ това може научи отъ книгъ, коя-то учи какво и какъ работять по свѣта умни хора. Въ книги-ты за